

31.7.2022, Telecí

POZDRAV Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. (Ž 118,1) Amen

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme ti za dnešní den. Děkujeme ti, že jsme se tu opět mohli sejít a společně čekat na tvé Slovo. Děkujeme ti, že to Slovo v nás může zakořenit a také se o něj můžeme dělit i s ostatními. Děkujeme ti, že tu nemusíme být sami, ale i když je nás málo, tak si stále máme co říct. Děkujeme ti, že ty nás nepočítáš, ani ti nezáleží na tom, kolik nás je, ale hledíš na jednoho každého z nás, na naši víru, na naše prosby i děkování. A prosíme tě, buď s námi i v tento den, buď s námi i v tomto shromáždění a buď s námi, když se nám daří, ale i když nám není dobře. Prosíme tě, buď s námi i v nás. Amen.

1. ČTENÍ Iz 6, 9-13

PÍSEŇ 673 Dej odvahu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
tyš do našeho světa přinesl zvěst o svém i našem nebeském Otci. Prosíme tě, aby se neztrácela ani pod tím zlým ani pod všelijakou tísní a pronásledováním ani do trní časných starostí a majetku, ale byla zasetá do té dobré země, z níž přinese i úrodu. Prosíme tě, abychom ani my nezůstávali jen na povrchu ať už podél cest či skalnaté půdy, ale mohli jít hezky do hloubky. Prosíme tě, dávej i nám poznat, že nemusí být vše jen o tom, jak to vždycky bylo, ale že to může jít i jinak, jen nevíme jak. A prosíme tě, potěšuj nás a povzbuzuj k tomu, abychom se s těmi druhými nebáli mluvit jen o tom, co vždycky, ale i o něčem jiném. A všechny své nevyslovené prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil ty sám: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. Od správců se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. Mně tedy pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud. Vždyť ani já nejsem soudcem sám nad sebou; ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán. Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha. 1Kor 4, 1-5

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 13, 18-23

Vy tedy slyšte výklad podobenství o rozsévači. Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaseto podél cesty. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.“

Milí přátelé,

vesnice se vylidňuje. Staří umírají, mladí odcházejí do měst. A ti, kteří tu zůstávají, nemají úctu. Neumí přečíst nápis na kostele ani v kostele, neznají švabach, nemohou zpívat ze starých kancionálů. Místo bible jsou na mobilech, místo do shromáždění jezdí na výlety. Nežení se ani nevdávají, děti rodí mimo manželství a nenechávají je pokřtít. A čekají, až se proto rozhodnou sami.

Společnosti chybí řád. Víra v Boha dnes už nikoho nezajímá, místo ní převládá materialismus a ateismus.

A můžou za to komunisti, kdo jiný. Nebýt čtyřiceti let jejich nadvlády, tak by se tohle nestalo. Pole a lesy by zůstaly soukromníkům, na nichž by zůstali ti, kteří by je pak mohli předat svým dětem. Rodiče by se nebáli přihlašovat své děti na náboženství, lidé by se nebáli

chodit do kostela. Vesnice by zůstala vesnicí, sedláci by nepřišli o své majetky a měli by půdu, kterou celý život obdělávali, i komu předat. Všichni by pracovali na svém a v neděli by přišli do kostela podělit se nejen o svou úrodu, ale i zážitky z běžného života.

Vesnice se vylidňuje. Místo starousedlíků sem přicházejí měšťáci a staví si tu své chalupy. Kde křesťanství a protestantství kdysi vzniklo a až pak se šířilo i do měst, tam teď zaniká. Ateismus postoupil i do kdysi evangelických vesnic, lidé přestávají věřit v Boha a věnují se sledování televize a internetu.

A když už se někde sejdeme, ať je to něčí oslava nebo nějaká společná akce, většinou se řeší hlavně zemědělství a politická situace. O víře se nemluví, víra je tabu.

A postupující sekularizace se ne a ne zastavit. Vánoce se slaví už od začátku prosince, ne-li od konce listopadu, Velikonoce vlastně až s pondělní pomlázkou. Doby, kdy žilo na vesnici tři tisíce lidí a tisíc pět set jich přišlo do kostela, jsou už dávno pryč. Dnes jich ze čtyř set přijdou 0,003 procenta. Lidé se mají až moc dobře, vystačí si s klobásou a pivem a narůstajícím blahobytem.

A všechny hodnoty směřují ke svému majetku. Potřebují se zajistit do konce života, nechybí jim společná bohoslužebná shromáždění, nemají potřebu se scházet a bavit se o víře. Místo aby se chodilo do kostela, tak se na něj svítí a obrůstá padajícími lipami.

Pochopit slovo o království Božím však neznamená si ho pamatovat, ale umět ho svými slovy také interpretovat. Když ho jen slyším, ale nechápu a neumím ho předat dál, pak přichází ten zlý, ať už je tím myšlen majetek nebo sex, vyrve to, co bylo zaseto do mého srdce a nic z něj nezbyde. Dokonce ani na pozdější život, kdy se k tomu někdy i vrací. Tam bylo podle Ježíše zaseto jen podél cesty.

Na skalnatou půdu bylo zaseto tam, kde ten, kdo slovo slyší, hned ho s radostí přijímá, ale nezakořenilo v něm a je nestálý. Nechodí pravidelně, nečte si z Bible každý večer a nemodlí se a nevede k tomu ani své děti, vnoučata či obecně blízké lidi. U toho, když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. To je ten, u koho se prvotní nadšení rychle změní v rutinu a běžný zvyk. A když nechce, tak ho tu neuvídíme.

Do trní bylo zaseto u toho, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábi-vost majetku ho udusily a zůstalo bez úrody. To jsou všechny ty nedělní výlety a podléhání všednímu životu.

A ta dobrá země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, což jsou celé rodiny i se svými kamarády, druhý šedesátinásobnou, což jsou jen ty rodiny a třetí třicetinásobnou, což jsou jen ti kamarádi. Neboli tou úrodou je nezůstat se svou vírou sám, ale umět se s ní podělit také s těmi ostatními.

Víra však jako by nadále patřila někam do osobního svědomí jednoho každého z nás nebo do Bible, kterou už stejně moc lidí nečte či do starých kancionálů, z nichž se už asi čtyřicet let nezpívá. Už nepatří ani do kostela, neboť kdo si dnes pamatuje, co je v něm vlastně všechno napsáno a o čem bylo nedělní kázání. Víra patří spíš na hřbitov, kde se za celý týden otočí určitě třetina vesnice. Mezi školou a kostelem je tak nepropustná zeď, mezi farní zahradou a kostelem čertova brána, aby na faráře nebylo moc vidět a mezi námi a zbytkem světa nepropustná hranice těch, kdo chodí a kdo nechodí, ale mohli by. Víru, pokud je zároveň i tradicí a zvykem, tak ani není komu předat, neboť jsou všichni pryč. Na vesnici už v podstatě nikdo nezůstal a lepší to jen tak nebude. Vesnice se vyliďňuje a mladí se jen tak nevrátí, nemají proč.

A jediné, co předatelné je, je náš konzervativismus. Víra, že když vše zůstane tak, jak bylo, jakožto vyzkoušené a osvědčené, tak se ani není čeho bát. Víra, že není nutné odpovídat na výzvy přítomnosti a sledovat myšlenkový vývoj nejen současného světa a bohatě si vystačíme s tím, co máme, tak slouží především k uchování toho dobrého, co jsme kdysi dostali, ale úrodu to přineslo tak maximálně na našem osobním poli. Víra, že je dobře, že jsme něčeho dosáhli a máme tak z čeho žít a víra, že nám to tahle také stačí. Víra, že není třeba posunovat se někam dál, protože většinou ani není kam.

Všechna tato slova pronesl Ježíš o Božím království a přidal k nim podobenství o rozsévači, který tak dlouho sel, až nakonec zasel. Jakoby i Ježíšem zvěstovaná slova byla především závislá na jeho posluchačích a jejich přijetí. Co však někdy nenechat promluvit i Pána Boha a Ducha svatého, aby si k tomu své lidi už připravili. Co takhle to nejen nechat na těch lidech samotných, ale i na Božím vedení a jeho působení. Však oni se vrátí, Bůh i jeho lidé, ale až začneme i my uvažovat trochu jinak. Kristus nečeká na změnu společenského řádu či světové situace, ale na změnu našeho smýšlení. Na změnu, která určitě nebude za každou cenu, ale povede i k lepšímu oslovení lidí kolem nás, ke kterým se Boží Slovo třeba ještě nedostalo. Víra čeká na to, až i my dáme prostor nějakému svědectví a nebudeme řešit jen to, co už všichni dávno vědí, ale pustíme se i na tu půdu neprobádanou, nevyužitou, neposekanou, kde budeme hledat i ty ztracené broučky, co se ne, a ne najít a vrátit. Víra čeká na tu dobrou zemi, kde bude možné úplně všechno, ať už to přinese třicet, šedesát nebo sto procent. Víra nečeká na něčí odchod nebo na zastavení něčeho nežádoucího, ale na nás samé. Život jde dál. Ať už podél cesty, na skalnaté půdě, v tísní nebo pronásledování či v trní nebo jen v časných starostech a vábivosti majetku. Život jde dál.